

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΑΘΗΤΩΝ ΛΥΚΕΙΟΥ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Νίκη Κωνσταντίνου-Σγουρού

Με αφορμή έναν χάρτη

για τον Χρήστο και τους άλλους

Την Τετάρτη άνοιξε τα συρτάρια του γραφείου του. Βρήκε έναν χάρτη, ήταν παλιός και όμορφος. Σκισμένος στην αριστερή γωνία και ξεβαμμένος περίπου στην Αφρική. Παγκόσμιος από μια οπτική που δεν είχε συνηθίσει. Τον κρέμασε πάνω από το κρεβάτι της. Στο σημείο που είχε ξύσει με το νύχι το χρώμα του τοίχου και φαινόταν το πορτοκαλί του προηγούμενου ενοίκου. Ίσως το κενό εκείνο να έμοιαζε με την Αφρική στο σχήμα. Γέλασε με την σκέψη. Ξάπλωσε στο κρεβάτι. Ίσως μετά σηκωθεί να πάρει ένα πακέτο πινέζες, να σημειώσει τα μέρη που πήγε με τις κόκκινες και τα μέρη που δεν πρόλαβε ακόμα με τις πράσινες... Όχι τις πράσινες, δεν έχει πολλές. Θα βγάλει πρώτα το χρωματιστό τους καπελάκι- να είναι ασημένιες και όλες ίδιες- και τότε θα φτάνουν.

Δεν ήξερε όμως τι έπρεπε να σημειώσει. Ούτε τώρα ήξερε που πήγαινε, στην ουσία δεν ήξερε καν που ήταν. Άλλωστε οι πραγματικές συντεταγμένες ποτέ δεν την απασχόλησαν ουσιαστικά. Διασκέδαζε να ορίζει την τοποθεσία στις συσκευές όποτε βρισκόταν κάπου με internet και έκπληκτη να γελά δυνατά. Γελούσε μόνη της και ήξερε πως τα πράγματα που την κάνουν να γελά δεν μοιραζόντουσαν με άλλους. Οι άλλοι βρίσκονταν στις τοποθεσίες που δεν έπαιζαν πια κανένα ρόλο.

Έτριβε απαλά την πατούσα της στο σεντόνι που φαινόταν λίγο κάτω από την κουβέρτα. Ασπρουλιάρικο, παλιά ήταν γαλάζιο. Σαν θάλασσα. Αστείο: γαλάζιο σαν θάλασσα. Ανασηκώθηκε... έπλεξε τα πόδια της και έσκυψε πάνω από το σεντόνι. Με το δάχτυλο έθεσε σαφή όρια στην κουβέρτα. Σαν στεριά: η κουβέρτα στο παιχνίδι της θα ήταν η στεριά· το σεντόνι η θάλασσα, τα δυο μαζί: ο χάρτης, η τοποθεσία, οι συντεταγμένες που μετράνε. Η διαδρομή, ίσως και μια επιστροφή ή σωτηρία. Ίσως να σηκωνόταν και να φορούσε ένα χρωματιστό φόρεμα. Να χτένιζε και τα μαλλιά της με προσοχή, απαλά, στο πλάι.

Να γινόταν ένα κορίτσι που είδε στη φωτογραφία το πρωί που έψαχνε στα συρτάρια του κρυφά.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

Δήμητρα-Αθανασία Παπαθανασίου

Ο καφές της Πέμπτης

Είχαμε καθίσει για καφέ το απόγευμα,
Πέμπτη όπως πάντα,
ήλιος λιτός Φεβρουαρίου και γλυκός σαν Οκτωβρίου
με αρκετά πουλιά στις φυλλωσιές.

Είχαμε παραγγείλει τα συνηθισμένα,
μας έχουν μάθει,
πάντα τον πίνω τον καφέ ελληνικό, πικρό και μαύρο
για ν' απορείς πώς το μπορώ.

Είχαμε ανάψει δυο τσιγάρα,
συνήθεια κακιά,
ενώνει όμως τα βλέμματα συχνά και παρατεταμένα
στο θολωμένο πρίσμα του καπνού.

Είχαμε και οι δυο δουλειές να κάνουμε,
κόντευε άλλωστε εννιά.
Ξεκρέμασα το δερμάτινο τζάκετ απ' την καρέκλα
είπα αντίο ως την επόμενη φορά.

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Πεσιρίδης Κωνσταντίνος-Σοφιανός

Δακρυγόνα

Δακρυγόνα

Γένεση δακρύων

Καημός κυρίων

Ευγενές άκουσμα

Πομπής προανάκρουσμα

Σιγής καταφύγιο

Τρελλών εφελτήριο

Ανθρώπων ο πόνος

Παράξενος και μόνος

Αγάπα το κρίμα

Αναμενόμενο το σχήμα

Θεών ουτοπία

Των φίλων ουσία

Ζωής αγαλλίαση

Σχέσεων αναβίωση

Γένεση δακρύων

Φτωχών τε και πλουσίων

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ

Ελένη Κουκουρίκου

Η Πλατειούλα

Τον ουρανοκατέβατο χιονάνθρωπο
που παρατηρώντας με αθώα καρδιά
τα χέρια που πλάθανε συναισθήματα

την αφή του θανάτου που τριγύριζε

τον ουρανό, τη μοναδική μονιμότητα
της ζωής μας. Και τα απροσδιόριστα
βάθη στη Στέγη του Κόσμου.

Το ναι το αεί ζητούμενο
το όχι το αεί απορούμενο
να μικραίνεις, να μεγαλώνεις

να σταματάς τη ζωή στην πιο ενδιαφέρουσα ύφανσή της

Αυτήν τη μαγεία που υπάρχει
στην πλατειούλα αυτό το πρωί.
Αυτά σκέφτομαι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ

Ίλια Φόντομπελ

Το παιδί και το τόπι
Είχαμε καθίσει για καφέ το απόγευμα,
Πέμπτη όπως πάντα
ήλιος λιτός Φεβρουαρίου και γλυκός σαν Οκτωβρίου
με αρκετά πουλιά στις φυλλωσιές
και ηλικιωμένους τριγύρω στα παγκάκια.
Έλαμπες θυμάμαι
και στα χείλη σου έπαιζε ένα στιχάκι
απ'
αυτά τα αλλιώςτικά, τα δικά σου.
Δε μιλούσαμε
ούτε κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον στα μάτια.
Δεν πειράζει σου λέω
μου αρκούσε που ένιωθα τη σκιά σου στο πεζοδρόμιο.
Πιο πέρα στο παρκάκι
ένα παιδάκι έπαιζε με το τόπι του
έν αμεγάλο κατακόκκινο τόπι.
Κοίτα να δεις που ζήλεψα!
Παράξενος άνθρωπος το παιδί
ήμασταν κι εμείς κάποτε-
θυμάσαι;
Τότε δε φοβόμουν να σε κοιτάξω στα μάτια.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ

Κατερίνα Σκαμαγκά

Αναζητώντας το φως

Μπαίνει ο ψυχρός χειμώνας

Ο ήλιος έχει πια χαθεί

Σε ξένα μονοπάτια

Κανείς δεν θα το βρει

Μέσα στην άδεια πόλη

Επικρατεί σιωπή

Ξέρεις η ζεστασιά του

Βρίσκεται στην ψυχή

Τριγύρω βλέπω ανθρώπους

Άδειους, ρηχούς, κενούς,

Και νιώθω πως παλιώνω

Κι' εγώ μαζί μ' αυτούς

Αναζητώ το φως τους

Αυτό όμως πουθενά

Επικρατεί υγρασία

Και είναι όλα κοινά

Ψάχνω να βρω τον έναν

Με θάρρος και οργή

Τον κόσμο που θ' αλλάξει

Θα σπάσει την σιωπή

Κι αυτός θνητός σαν όλους

Μα διαφορετικός

Πρόθυμος να επαναφέρει

Την ελπίδα του φωτός

Την όμορφη εικόνα
Σ' αμυγδαλιάς κλαδιά
Απ' όπου ξεπροβάλουν
Ελεύθερα πουλιά
Δεν θέλει πολύ κόπο
Αυτό να επιτευχθεί
Μόνο τόλμη κι αγάπη
Παντού να επικρατεί.